

குயில்

கிழமை இதழ்

ஆசிரியர் :

பாரதிதாசன்

விலை 13 காசுகள்

குரல்: 1

புதுச்சேரி, 29-7-58 செவ்வாய்

இசை: 9

எது பிரிவினை மனப்பான்மை?

பிண்ணாக்கு நிறம்! பிளவிலாக் குளம்புகள்!
வெண்முகம்! நீள்காது! மிக மிக அழகு!

தெருவிற்பு குந்து தெருவில்என் வீட்டின்
அருகில் வந்ததும் அருமை! அருமை!

வீட்டினுட் புகுந்தது காட்டுத்தழை என்று
சுவடிகள் துணிகளை மென்று தின்றதும்
சொல்லொணுப் புதுமை! சொல்லொணுப் புதுமை!

வாய்தி றந்து வண்ணம் பாடித்
துய்மையைத் துடைத்ததும் மெச்சத் தக்கது!

துணிவுடன் அடுக்களைச் சோற்றுப் பாணையை
உருட்டி முழுதும் இனிதாய் உண்டதைப்
பார்க்கப் பார்க்கப் பார்ப்பார் கண்கள்
மகிழ்ச்சி மத்தாய் பாக விளங்கின!

தன்னுளந் தாங்காது வீட்டின் தலைவன்
வாய்பெ ருத்த வடக்குக் கழுதையே
வெளியே போநீ என்று விளம்பினான்

இதுபிரி வினைமனப் பான்மை என்று
கத்து கின்றதே கழுதை
கத்து கின்றதே கத்து கின்றதே!

தன்னிற் பிறிதில்லை தெய்வம்! "அறநெறிச்சாரம்"

புதுச்சேரி, தி. வ. ஆ. ககஅக ஆடி கச.

தமிழ் மாணவர் ஆவல்!

ஒருவன் வாழ்வு அவன் பிறந்த நாட்டின் மக்களுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அவன் கற்கும் கல்வியும் அவன் காணும் வழிகளும், அவன் ஈடுபடும் துறைகளும், அவன் ஆற்றும் பணிகளும் அவனுக்குமட்டுமின்றி, அவன் நாட்டுமக்கட்கும் பயன்படுவனவாகும்.

ஒரு நாட்டின் வேரிற் பிணைந்துள்ள பண்பாடுகளினின்று அந் நாட்டினன் ஒருவன் பிரிந்து வாழ முடியாது "வாழ்கின்றானே அதோ ஒருவன்" எனின், அது தற்போதைய தோற்றம்!

அவன் மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்து போகவேண்டும் அது இயற்கையின் திட்டம்!

அறிவு, வளர்ந்துகொண்டே - விரிந்து கொண்டே செல்லும் இயல்புடையது! கல்வி ஏன் எனில், அந்த வளர்ச்சியை - விரிவை, விரைவுபடுத்த உதவுகின்றது.

தமிழ் மாணவன், காலத்தால் மிகப்பழைய ஆள்! அவன் அறிவு வளர்ந்துகொண்டு, விரிவடைந்து கொண்டு வருகின்றது பதினாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக!

இடையில் மறைப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம் துண்டிப்பு ஏற்பட்டிருக்க முடியாது கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் இருந்திருக்கலாம், தொடர்ச்சியற்றுப் போகமுடியாது.

தமிழ் மாணவனின் இன்றைய அறிவின் நிலை மகிழ்ச்சிக்குரியது. அது விரைவுபடுத்தப்படுகின்றது கல்வியால்!

கல்வி தமிழ் மாணவனை இருகை எந்தி வரவேற்கின்றது! தமிழ் மாணவன் கல்வியை இன்றியமையாமையை உணர்கின்றான்.

அவன் தனக்குரிய பண்பாடுகள் எவை? - என்பதை உணர்கின்றான்.

அவன் தொண்டுசெய்யப் பதைக்கின்றான்! மறுப்பார் பெற்றோராலும், கற்றோராலும் எதிர்க்கின்றான்!

நான் எனக்குமட்டுமா வாழ வேண்டும்? என்று கேட்கின்றான். என் தொண்டு எனக்குமட்டுமா? என்று கேட்கின்றான்.

என் பிணைப்பின் ஒவ்வோர் அணுவும், என் செயலின் ஒவ்வோரணுவும் என் நாட்டின் நலனை ஊட்டம் செய்யவேண்டும் என்ற சரியான முடிவுக்கு அவன் வந்துவிட்டான் எனில் அது இயற்கையின் முத்தாய்ப்பு அல்லவா?

எத்தனை வகையான அழைப்புகள்! எத்தனை வகையான கருத்துக்கள்! எத்தனை வகையான தேவைகள்! எத்தனை வகையான இயக்கங்கள்!

எத்தனை வகையான ஏமாற்றுப்பேச்சுக்கள்! எத்தனை வகையான வஞ்சனை முழக்கங்கள்! அவன் காழில் அலையடித்துக்கொண்டு வந்து சேருகின்றன!

நான் தொண்டுசெய்ய வேண்டும்! நான் தொண்டுசெய்ய வாய்ப்புவேண்டும்! எங்கே? எந்த இயக்கத்தில்?

எது தமிழ்த்தாயின் தமிழகத்தின் கட்டளை? எது தமிழ்த்தாயின் தமிழகத்தின் பசி? அவன் உற்று ஆராய்கின்றான்.

ஒரு குரல்: "தமிழர் ஒருதாயின் மக்கள் - சாதி என்பதுசழக்கார் விட்ட கரடி! ஒன்றுபடுக தமிழரே! நன்று மீட்டோம் தமிழகத்தை" என்கின்றது!

தமிழ் மாணவனைத் தடுக்கமுடியுமா? அதோ தாவி ஓடுகின்றான் தொண்டுசெய்ய, அறங்காக்க - தமிழர்கள் வாழ - தமிழ்நாடு வெல்ல!

அவன்முன் திரிக்கப்படும் சரடிகள் பிசுக்குப் பிசுக்கென்று அறுகின்றன!

வெல்க தமிழகம்!

வரப்போகும் திருநாள்!

விதி?

“நாவரசு”

(எடுப்பு)

திருநாளும் வரப்போகுதே! தமிழ்ப்
பெருமக்கள் அறப்போரும் உருவாகுதே!

(திரு)

(உடன் எடுப்பு)

பெரியாரே துணையாகுவார்! எழில்
உருவாலும் எவரிங்கே இணையாகுவார்?

(திரு)

(அடிகள்)

ஒருநாளும் இறவா மொழி — தமிழ்
உலகாளும் நிலைகண்ட பிறகோ பழி?
நரிவாழும் இடமோ குகை?—ஒரு
பெரியார்க்கும் எதிராக வருமோ பகை?

(திரு)

பொருளாலே, பிறப்பாலே தாழ்ந்தோர்
[இல்லை!—முட
உணர்வாலே நிறையின்பம் பெறுவோம்
[இன்றே
அருளாலே, அன்பாலே எவரும் ஒன்றே
[—என்ற
வழக்காலே சிறப்பாக வாழ்ந்தோர் இல்லை!
(திரு)

★

முருகனுக்கும் திருநாமமா?

அருணாசலக் கவிராயர் வடவேங்கடத்துக்குச்
சென்றபோது சொன்னது.

வடவேங் கடமலையில் வாழ்முருகா நிற்கும்
திடமோங்கும் நின்சீர் தெரிந்து—மடமோங்க
நாமத்தைச் சாற்றினார் நம்மையும்என்
[செய்வரோ
காமுற்றிங் கார் இருப்பார் காண்.

—★□★—

திருப்பனந்தாள் செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு மடாதிபதி சாப்பாட்டுக்காக மாதம் 15 ரூ பணஉதவி கொடுக்கிறார். அதற்காகச் சில நிபந்தனைகள் விதித்திருக்கிறார்.

1. நெற்றியில் விபூதி பூசவேண்டும்.
2. மதக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து தவறக்கூடாது.
3. திங்கட்கிழமை தோறும் வார வழிபாட்டில் தவறாமல் கலந்து கொள்ளவேண்டும்.
4. வராத நாட்களில் நாள் ஒன்றுக்கு எட்டணை விதம் உதவித் தொகையில் பிடித்துக் கொள்ளப்படும.
5. கண்ட இடங்களுக்குப் போகக்கூடாது.
6. எந்த அரசியல் கட்சியிலும் பங்கு கொள்ளக்கூடாது.
7. எப்போது கேட்பிலும் கந்தர்கலி வெண்பாவைப் பாராமல் ஒப்பிக்க வேண்டும்.
8. எல்லாப் பாடங்களிலும் 100-க்கு 50-க்குமேல் மதிப்பெண் பெறவேண்டும்.

இவையே அவைகளாம்!

ஐயோ விதியே! மட அதிபதியே!

★ ★ ★

சோற்றுக்கடை மொட்டைச்சி மீது கவியாண்டான் பாடியது

கவியாண்டான் ஒருகவிஞர், ஓர் அறவிடுதியில் மொட்டைப் பார்ப்பனத்தியின் சோற்றுக்கடையில் உண்டனர் நன்றாகவா இருக்கும்? வயிறெரிந்து பாடிய பாட்டு.

வாயெறியக், கையெறிய,
வயிறெறியச் சட்டிவைத்து
வறுத்துக் கொட்டிக்
காயெறியக், கடினமுடன்
அரைவயிற்றுக் கன்னமிட்ட
கடினக் காரி,
தாயெறிய மகளெறியச்
சேடியெனும் மொட்டைமுண்டை
தலைமேற் பற்றித்
தியெறியக் கண்டக்கால்
எனதுடைய வயிற்றெரிச்சல்
திருந் தானே

(அபிதான சிந்தாமணி பக்கம் 374)

தமிழே! உனை இடர் செய்தனரே!

(ம. லெனின்.)

செறிதரு முதுமொழியே, செழுமணி புனைதமிழே!
வெறிகமழ் நறுமொழியே, வியனுல கரசினையே!
எறிதரு பகையறவே இயலுறு தனிமொழியே!
உறுவீளை வறிகிலரே உனைஇடர் செய்தனரே!

பொலிவுறும் இளமொழியே, புலவர்தம் உயர்பொருளே!
ஒலிதரு மினிமையினால் உலகினில் உயர்மொழியே!
“கவி”யெனும் அணிபுனைவாய் ‘கலை’யொடு ‘மணி’ அணிவாய்
உலருறும் உளமுளரே உனையிடர் செய்தனரே!

நிலைபெறு வளமொழியே, நிறைகலை யடர்தமிழே!
அலர்பெறு மணமலரே அளியமீழ் கொழுநறையே!
மலைபெறு பெருந்தியே, மதுரையின் இளமகளே!
உலைவுறும் உளமுளரே உனையிடர் செய்தனரே!

சுனையிடை மரைமலரே, சுவைதரு நறுமொழியே!
மனையிடை நகைமுகமே, மகிழ்தரு முயர்மொழியே!
கனையிடை வளர்சுவையே, களிதரு திருமொழியே!
உளிவிளை வுணர்கிலரே உனையிடர் செய்தனரே!

கடலிடைக் கிளர்மணியே, கருவினில் முழுமதியே!
மடலிடை விரைமலரே மலையிடை ஒளர்குனையே!
அடலிடைத் திகழ்அரசே! அறிவிடை மலர்கவியே!
ஒடிவுறல் அறிகிலரே உனையிடர் செய்தனரே!

★

வந்தவர் மொழியா? செந்தமிழ்ச் செல்வமா?

சாற்றுக் கவிகள்

(ம. வீரப்பிள்ளை, திருச்சி.)

நேரிசை வெண்பா.

வந்தமொழி யோவன்றி வண்மையுள்ள செந்தமிழ்த்தாய்
தந்தமொழி யோவென்ற சந்தேகம் — சிந்தைதனில்
தோன்றாத வண்ணம் தெளிவு செய்யும்சூயிலைப்
போன்றோதாம் சொன்னார் புகல்.

‘வேட்டி’யெனும் சொல்லை வெகுநாள் வடசொலெனக்
கேட்டிருந்தோம் இன்று குயில் வாயால் — வாட்டமிலாச்
செந்தமிழி லுள்ள சிறந்தசொல் லென்றுணர்ந்து
சிந்தைமிக வேகளித் தோம்.

ஆரியச்சொல் அல்லவே ‘ஆசாரம்’ என்றசொல்
சீரியநற் செந்தமிழின் சொல்லென்றும் — ஆரியச்சொல்
அன்று ‘முட்டி’ என்றும் ‘அதியும்’ தமிழென்றும்
இன்று குயில் கண்டோம் இனிது.

விவேகம் !

“ஒரு முக்கியமான உண்மையை இந்திய சர்க்காரும் இந்தி ஆதர வாளர்களும் கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்; பக்குவப்படாத இந்தியை அவசர அவசரமாகத் தெரியாத மக்கள் மீது திணிக்கப் பார்த்தால் நாட்டு நிர்வாகம் கெடும் துவேஷம் வளரும்; அறிவுத் துறைகளில் நாடு வேகமாகப் பின்னடைந்துவிடும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தேச ஒற்றுமை புணர்ச்சி அபாயகரமாகப் பாதிக்கப்படும். இதில் எதையும் இந்தி ஆதர வாளர்களோ, இந்திய சர்க்காரோ விரும்பமாட்டார்கள். எனவே பொறுமையுடன்—விவேகத்துடன் நல் விணக்கம் வளரும்படியான விதத்தில் தீர்வுகாண முற்படுவதுதான் விவேகம்.

—இவ்வாறு தினமணிதான் தலை பங்கம் எழுதியிருக்கிறது சென்னை 21-7-58-இல்.

✍

அமைச்சரின் முனையில்..!

தமிழ்நாடு தனியாகப் பிரிய வேண்டுவது—வேண்டும் என்று சொல்லுவது பெற்ற குழந்தையைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டிக் கூறு போட்டுக் கொடு என்று கேட்பது போலிருக்கிறதாம் நிதியமைச்சர் சுப்பிரமணியனாருக்கு..!

சென்னை பாரததேவி தேசிய வாலிபர் சங்க 20-மாண்டு விழாவில் தலைமை வகித்துப் பேசுகையில் மேற்கண்டவாறு கூறினாராம் அவர்.

“தமிழன் நான்!”

— எழிலன் —

ஆழ்கடலிலிருந்து விலையுயர் முத்துச்சிப்பிகளை ஏற்றிக்கொண்டு வந்த படகுகள் கரையை அடைந்தன. அவ்வளவிலிருந்தும் அருமையான முத்துக்கள் கிடைத்தன. அவற்றையெல்லாம் ஒன்று திரட்டிக் கொண்டு எங்கள் கடைக்குச் சென்றேன். கிடைத்த முத்துச் செல்வங்களை முதலாளி முன்னால் வைத்தேன்.

மானநாயகன் அவற்றையெல்லாம் பெருமிதத்துடன் நோக்கினார் அவ்வளவும் நல்ல முத்துக்கள் நல்ல பொருளைத் தரக்கூடியன. தமிழ் நாட்டிலே மானநாயகன்தான் முத்துவியாபாரம் செய்வதிலே முதலிடம் பெறுபவர். செந்தமிழ்நாட்டு முத்துக்களை சாவகம், கடாரம், உரோமாபுரி, முதலிய நாடுகளுக்கு விற்பனைசெய்து புகழோடு விளங்குபவர்.

எதிரே இருந்த முத்துக்குவியல்களில் கையை விட்டுத் துழாவி வண்ணம், என்னை நோக்கி, எழிலா! பார் இவைகளை! அவ்வளவும் பொன்! ஆம்! இவைகளைப் பொன்னாக — பொருளாக — மாற்றும் திறன் உனக்கே இருக்கிறது, வடநாட்டிலிருந்து முத்துக்களுக்கு ஏராளமான விண்ணப்பங்கள் வந்து குவிந்தவண்ணம் இருக்கின்றன இவைகளை உன் பொறுப்பில் விட்டுவைக்கிறேன் வடநாடு சென்று பொருளாக மாற்றிப் புகழோடு திரும்பி வரவேண்டும் உன்னைத்தவிர இச்செயலைச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர் யாருமில்லை. என்ன? போய்வருகிறாய் என்று கேட்டார்.

எனக்கோபெருவியப்பு! விலையுயர்முத்துக்களை விற்ப்பவர என்னைத் தேர்ந்தெடுத்த என் முதலாளிபால் எனக்கு எல்லையில்லா மதிப்பு உண்டாயிற்று! எத்தனை லட்சம் பொன் மதிப்பைப் பெறும் முத்துக்கள் அவை! மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொண்டேன் அவர் ஆணையை! மறுநாளே பயணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளலானேன்.

கடையிலிருந்து, வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு வீடுநோக்கிப் புறப்பட்டேன். என் வரவுக்காக வாயிற்படியில் கையில் குழந்தையுடன் காத்துக் கிடந்தாள் என் மனைவி. அருகே வந்ததும் குழந்தை இரு கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு என்மேற் பாய்ந்தாள்.

என் மழலைச் செல்வத்தை வாஞ்சையுடன் தூக்கி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டேன். மனைவியின் தோளைப்பற்றியவண்ணம் வீட்டினுள் நுழைந்தேன் உள்ளே சென்றதும் குழந்தையுடன் கொஞ்சி மகிழ்ந்தவாறு என் களைப்பை எல்லாம் மறந்திருந்தேன்.

குழந்தையுடன் கொஞ்சியது போதும்! ஆடைகளைக்களைந்துவிட்டு உணவருந்த வாரங்கள்! என்று என்னைப் பணித்தாள் என் மனைவி. மழலை மொழியினால் அவன் தரும் இன்பத்தில் திளைத்திருந்த எனக்குப் பசியின் நினைவு எப்படி இருக்கும்?

உணவருந்தச் சென்றேன். இலையில் அமுலாதப் படைத்தாள் மனைவி. குழந்தையைக் கீழே இறக்கிவிட்டு நீர் எடுத்து வைப்பதற்குள் அவன் இருபிஞ்சுக் கரங்களாலும் சோற்றைத் துழவிக் கொண்டிருந்தான். இதைப் பார்த்த என் மனைவி, “குழந்தை இப்படிச் செய்கிறுன் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கிறீர்களே!” என்று கடிந்தாள்!

“என்ன பூங்குழலி! மழலைச் செல்வத்தின் கைபட்ட உணவு அமிழ்தினுமினியது என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறவில்லையா? என்றேன்.

ஒருவாறு உணவை முடித்துக்கொண்டு, சிறிது இளைப்பாற ஊஞ்சற்பலகையில் அமர்ந்தேன். சிறிது நேரத்தில் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு என் மனைவி வந்தாள். ஊஞ்சலில் என்னருகில் அமர்ந்தாள். “பூங்குழலி!” என்றேன் நான் “அத்தான்!” என்றாள் அவள். “முதலாளி” என்மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார் தெரியுமா? லட்சம் பொன் பெறுமான முத்துக்களை என் பொறுப்பில் விட்டிருக்கிறார். அவைகளை விற்ப்பு பொருளாக்குவது என்கடமை!” என்று அவளிடம் பெருமையோடு கூறினேன்.

“முதலாளி கடையில் இல்லையா? நீங்கள்தான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமா?” என்று வினவினாள் பூங்குழலி.

இல்லை பூங்குழலி! வடநாடுசென்று இவைகளை விற்ப்பவரவேண்டும் எவ்வளவு பெரிய பொறுப்பு? இதை வெற்றியாக முடிக்கவேண்டுமே என்று கவலையாய் இருக்கிறது என்றேன் மனைவியிடம்.

அவள் கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் பொலபொலவென்று உதிர்ந்தன அவளை விட்டுப்பிரியப் போகிறேன் என்றதால்தான் அவள் அப்படிக்கண்ணீர் பெருக்கினாள். கணவனைப் பிரிவது என்

ருல்தான் பெண்களுக்கு எவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறது?

அவள் முகத்தை இருகைகளிலும் ஏந்தியவாறு என் முகத்தருகே வைத்துக் கொண்டு, கண்ணை! வேலைமுடிந்ததும் உடனே வந்து விடுவேன். வெற்றி புடன் என்கடமையை முடித்துக்கொண்டு வந்தால் அதில் உனக்கும் பெருமை இல்லையா? வீராவில் வந்துவிடுவேன்! கவலை ஒழி!'' என்று, ஆறுதல் கூறினேன், அவள் கண்ணீரைத் துடைத்த வண்ணம். என்பரந்த மார்பில் முகத்தைப் புதைத்தவாறு அழுதாள் பின் ஒருவாறு தேறதல்பெற்றாள். அவளை நோக்கி, "அன்பே! விருப்பமானவற்றைக் கேள், வாங்கி வருகிறேன்" என்றேன்.

பூங்குழலி சிரித்தவாறு, "அத்தான்! இங்கு என்ன கிடைக்கவில்லை; நீங்கள் அங்கிருந்து வாங்கி வர? தென்னகத்துச் செல்வத்தையே அல்லவா வடக்கிற்குக் காணிக்கையாகத் தருகிறோம்!" என்றாள்

ஆம்! உண்மைதானே! நானும் ஏதோ ரூபக மாய் என்னவோ கேட்டுவிட்டேன்!

மறநாள் பொழுது புலர்வதற்குள் பயணத் திருகுத்தயார் ஆனேன். பணியாளர் ஒருவன் வந்து அழைத்துச் சென்றான். மனைவியிடம் பிரியா விடை பெற்றேன். மழலைச் செல்வத்தின் கன்னங்களில் முத்த மழை பொழிந்து விட்டுப் புறப்பட்டேன், கடமை ஆற்ற!

முதலாளி என்னை நோக்கி, எழிலா! பொறுப்பு பறிந்து புகழொடு நடந்து கொள். உனக்கும் எனக்கும் மேலாம் தமிழ்த்தாய்க்கும் புகழ்தேடித் திரும்பி வா! வெற்றிபுடன் சென்று வா! என்று வழியனுப்பினார்.

மங்கல ஒலிகள் முழங்கப் பயணம் தொடங்கியது. எனக்கும்பொருளுக்கும் துணைசெய்யும் வீரர் பலர் புடை குழச் சென்றடைந்தேன் ஒருவாறு.

எங்கள் வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தோம் தமிழ்ச் சரக்கு அல்லவா? எங்கும் வரவேற்பு கொண்டு போன முத்துக்களெல்லாம் பொற்குவியலாக மாறின. நாங்கள் விரைவிலேயே வீடு திரும்ப வலானோம்.

வழியில் ஓர் இரவு! கூடாரம் அடித்துத் தங்கி இருந்தோம். நடுநிசியில், எங்கள் கூடாரத்தைக் கொள்ளைக் கூட்டமொன்று வளைத்துக் கொண்டது. தொடர் 12ஆம் பக்கம்

தமிழே... தாயகமே!

— மாண் —

- ஆழி குழும் முப்பாங்கும்
ஆர்க்கும் முரசு தென்பாங்கே
- வாழி கன்னல் தமிழ்மொழியே
வாழி காவிரித் திருநாடே!
- வாழி காவிரித் திருநாடே
வாழ்த்தும் வலம்புரிச் சங்கொலியே
- மேழி உழுத பொன்விளையும்
மேதைத் தமிழன் பொன்னாடே!
- மேழி உழுது பொன்விளைத்த
மேதை வாழி பொழிமாரி
- வாழி உலகில் அமைதிஒளி
வாழி நன்செய்ப் பொன்னாடே!
- வாழி இன்பப் புதுவாழ்வே
வாழ்க மாந்தர் அன்புலகில்
- வாழி யாழிசைத் தமிழ்ப்பாடல்
வாழி வைகைத் தமிழ்நிலவே!
- வாழி சிந்தா மணிக்கவிதை
வண்ணச் சிலம்பு மேகலையும்!
- வாழி வளையும் குண்டலமும்
வாழி எந்தாய்த் திருநாடே!
- வாழி எந்தாய்த் திருநாடே
வாழி குறளே தேன்தமிழே!
- வாழி உரிமைத் தனியாட்சி
வாழ்க! தமிழே தாயகமே!

க. து. விட்டுத் தி. க. வந்தனர் வருக! வாழ்க!

வடக்கு மாங்குடி நாக ராசனார் வல்லம் படுகை செயராம னவர்கள் கடையன் பார்ப்பான் அடிக்கண் ணீர்த்துளிக் கட்சியின் கீழ்மை கண்டு விலகி "இடக்குச் சாதி ஒழிக என்றும் இத்தமிழ் நாடு மீன்க என்றும் நடத்துபோர்த் திராவிடர் கழகம் போந்தனர் நன்றே வருக!" என்றும்வாழியவே.

வந்தவர் மொழியா? செந்தமிழ்ச் செல்வமா?

காமம்

இதை வடசொல் என்றே கூறிப் பொய்ப்பர், ஏனெனில், வடமொழி நூற்களில் பெரிதும் வருவதான ஒருசொல் இது; தமிழினின்று திருடியது.

காமக்கணிப்பசலையார் என்பது ஒரு பெண்பாற் புலவர் பெயர். இதில் காமம்; கண் என்பன முதலிரு சொற்களாகும். இது காமாட்சி என்பதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு. இவ்வாறு மொழி பெயர்த்தவர் சங்கப் புலவர் என்ப. சாம்பூரநதம் என்னும் ஒருவகைப் பொன்னை நக்கிரனூர் நாவலொடு பெயரிய பொலம் என்று தமிழிற் பெயர்த்ததும் காண்க. காமாட்சி என்பதில் காமம் அட்சி என்ற இருசொற்கள் உண்டு. அட்சிமட்டும் வடசொல் ஆதலால் காமாட்சி - காமக்கண் என்றார். எனவே காமம் தமிழ்ச் சொல்லே ஆதலும் அதை வடவர் எடுத்தாண்டார் ஆதலும் காண்க. காமம் - தோற்றத்துக்கு முன்னது. அது காம்பு என்பதன் வேர்ச்சொல்லாகிய காம் என்பதனின்று தோன்றியது.

இதுபோல் ஓம்பு என்பதன் வேர்ச்சொல்லாகிய ஓம் என்று வழங்கி வருவதும் ஊன்றியறியற்பாலது.

ஓம்

இது வடசொல் அன்று தூய தமிழ்ச் சொல் - காக்க என்பது இதன் பொருள்.

சங்கம்

“சங்கமே, கணைக்கால், ஓரம், சவை. சங்கு புலவர், நெற்றி” என்பது நிகண்டு. சங்கம் இத்தனை பொருளைத் தருகின்றது. சவை புலவர் என்ற பொருள் குறிக்குமிடத்து அது தமிழ்ச் சொல்லா வடசொல்லா என்பதுதான் ஆராய்ச்சி இங்கே.

தொல்காப்பிய காலத்துக்கு முன்பே, தென்பால் தென்கழகம் என்பதொன்றும் வடபால் வடகழகம் என்பதொன்றும் இருந்த

தாகப் பழைய இலக்கியங்கள் நமக்கு நவிலுகின்றன. வடகழகமிருந்து கருத்து வேறுபட்டு அகத்தியர் தென்கழகம் போந்தார் என்றும் கூறுவர். தென்கழகம் என்பது தென்கம் என்றும், தெங்கம் என்றும், செங்கம் என்றும், ச என்ற எழுத்துத் தமிழில் சொல்லுக்கு முதற்கண் வரத்துவங்கிய பின் சங்கம் என்றும் வழங்கலாயிற்று என அறிதல் வேண்டும். வடபுலம் தென்புலம் என்பன்கூட முதற்கண் வடகழகம் தென்கழகம் என்ற பொருளிலேயே வழங்கினவாதல் வேண்டும். புலம்-அறிவு.

தென்கழகம் என்பதே சங்கம் என மருவியது எனின் வடபால்சங்கம் என்ற சொல் என்ன பொருளில் வழங்குகின்றது என்றால் வழங்கவில்லை என்றுதான் பதில் இறுப்போம்.

சங்கம் என்ற சொல் பிற்பட்ட தமிழிலக்கியத்துள் மட்டும் காணப்படுகின்றதும் காண்க.

சங்கம் வடமொழியன்று என்று அறுதியிட்டுக் கூறுவோம் அது தமிழ்ச் சொல்லே என்று உறுதிபுற்றுக் கூறுவோம்.

பதி

அரசன். இடம். கொழுநன். தலைவன். பதிவு, வீடு இத்தனை பொருள் பயக்கும். பதி என்பது வடசொல்லென்று வழங்கிடுவார் வடவரும் அவர் அடியார்களும்.

எஞ்சிய எல்லாம் எஞ்சிய இலவே

(தொல்காப்பியம் மொழிமரபு ௪௪)

என்ற நூற்பாவின் உரையில் பதி என்பது குறிக்கப்பட்டது காண்க. அது வடசொல்லாயின் குறியார் என்க.

எனவே பதி தூய தமிழ்ச்சொல்லே.

கலை

இதுவும் தூய தமிழ்ச்சொல்லே. மேற்படி நூற்பாவுரையும் இதை வற்புறுத்திற்று. கல்வி, ஆண்மான் என்பன இதன் பொருள்.

பொறுத்தது போதும் பொங்கி எழு!

புதுவை, சி. எ. முகிலன்

பொறுத்திருந்த காலமெலாம் போதும் இன்று
புலியெங்கும் நமையறியப் பொங்கிச் செல்வோம்
வெறுத்தொதுக்க வேண்டியவீண் நூற்க ளோடு
வேறுபடும் மக்களையும் விலக்கித் தள்ளி
அறுத்தெறிந்து தனைகளெலாம் அகன்று நீங்க
ஆண்மையுடன் பொருதெழுந்து நமது தொண்டை
மறுத்தெரிக்கும் மதியிலிகள் மயங்கும் வண்ணம்
மானமுடன் வாழ்வதற்கே வழிகள் செய்வோம்

குத்திரர்கள் என்றுபெயர் சூட்டப் பெற்றோம்
சூழ்ச்சியினால் கபடத்தால் சூழப் பெற்றோம்
ஆத்திரமும் வாராமல் அடிமைப் பட்டோம்
ஆரியரின் தாசர்களாய் அடியைத் தொட்டோம்
காத்திருந்தும் பயனென்றுங் கண்டோ மில்லை
கண்விழித்துத் தலைநிமிருங் காலம் இந்நாள
பூத்தனநம் பூங்காவில் புரட்சிப் பூக்கள்
புராணங்கள் வேதங்கள் பொசுங்கச் செய்வோம்.

பிலம்

பில்கல் என்பதன் முதனிலையாகிய பில் என்பது. நீர் பொசியும் இடம் அதாவது கிழறையைக் குறிக்கும் - பில் அம் பெற்றுப் பிலம் ஆயது.

எனவே பிலம் தூய தமிழ்ச்சொல் தொல் மொழிமரபு சக-ம் பாட்டின் உரை, இது தமிழ்ச் சொல்லாதலைக் குறித்தது.

குலம்

இது குலை என்பதன் திரிபு. இதை வடவர் எடுத்தாண்டதில் நமக்கு வருத்தமில்லை. அது வடசொல்லே என்று புனுகும்போதுதான் எரிச்சல் உண்டாகின்றது. இது தூய தமிழ்ச் சொல் என்பதற்கு முன் காட்டிய தொல்காப் பிய நூற்பாவின் உரையே சான்றாகும்.

செய்தி

தமிழ்நாட்டில் நடைபெறும் முக்கிய இயக்கச் செய்திகளைச் சுருக்கமாக எழுதியனுப்புக.

செய்திகளை அஞ்சலட்டையில் மட்டுமே எழுதியனுப்பவேண்டும்.

★

புரட்சிக்கவிஞர் எழுதிய,

கற்கண்டு

என்ற நூல் ஒன்று வேண்டும்.
வைத்திருப்பவர் நம் குயிலகத்திற்கு
அனுப்பி உதவுக.
விலக்குக் கிடைப்பினும் நன்று.

—அமைச்சர்.

பிசிராந்தையார்

தொடர் நாடகம்

காட்சி ௩.

ஓடைப்பு:

இடம் : பாண்டி நாட்டின் தலைநகராகிய உறையூரை அடுத்த சிற்றூரில் ஒரு தோப்பு.

நேரம் : விடியமுன்.

கதை உறுப்பினர் : பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, பிசிராந்தையார், மேற்படியார், உடையப்பன், அவன் மனைவி ஓடைப்பு.

காட்சித் தலைப்பு :

பெட்டியில் பெண்ணுடல்

நிகழ்ச்சி : உடையப்பன் தோப்புக்குட்டையில் வலை போடுவதும், அதில் மீன் ஒன்றும் அகப்படாமையினை மீண்டும் வலை போடுவதுமாயிருக்கின்றன அவனைத் தேடிக்கொண்டு ஓடைப்பூ வருகின்றன கணவனைப் பார்த்தவுடன் அவளுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது.

இதையெல்லாம், வீழ்ந்துகிடக்கும் மரம் மட்டைகளில் ஒளிந்துகொண்டு, பாண்டியன், பிசிராந்தையார் மேற்படியார் மூவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஓடைப்பு : (பாடல்)

கண்ணுக்குக் கண்ணை மாமாடி — இந்தக் காற்று மழைக்குத் தப்பினையே மாமாடி என்னைவிட்டுப் போயிருந்தால் மாமாடி — நீ பிறப்பாயோ இன்னொருகால் மாமாடி?

உடையப்பன்- அப்படியா? (வியப்பும் சிரிப்பும்)

(பாட்டு)

ஓடிவந்து முகத்தைக் காட்டும் ஓடைப்பு — நல்ல ஓசைவண்டு தேன்கூடிக்கும் வாகைப்பு ஆடி வந்தாய் பாடி வந்தாய் ஓடைப்பு — என் அச்சமெல்லாம் போனது ஓடைப்பு!

காற்றுமழை என்னைத் தூக்கிப் போடாதா — இந்தக் கன்னி மனம் உன்னை எங்கும் தேடாதா சேற்றுக் குளத்தில் பிடித்தமீனும் போடாதா — நீ திரும்ப வலை வீசுவதும் இப்போதா?—

உடையப்பன்:

பத்தாயிரம் தடவை வலை போட்டேனே — அதில் பட்டதுண்டா ஒருகெண்டை?— செந்தேனே செத்தாலும் நான் இங்கே சாவேன் கண்ணாட்டி — ஒரு சின்ன மீனா வதுபிடிக்க வேணுமடி.

ஓடைப்பு— என்ன மாமா! இரவு சாப்பிடவில்லை இதுவரைக்கும் மீன்படவில்லை. வரவோ கொஞ்சமும் மனமில்லை. நான் வாழவில்லை மாமா.

(தரையில் துண்ணென உட்கார்ந்து தலையில் அடித்துக் கொள்ளுகிறாள்)

உடையப்பன்: நினைத்தது முடிக்கும் நெஞ்சமுத்தம் வேண்டும்! இனிப்புப் பண்டத்துக்கு அழும் இளங்குழந்தையா நீ? 'மீன் பிடிப்பது வீட்டுக்கு வருவது' நான் பிடித்த உறுதி இது. இந்நேரவரைக்கும் ஒரு மீன் கிடைக்கவில்லை. இப்படி நடந்ததே இல்லை இதில் காற்று ஒரு தொல்லை மழை ஒரு தொல்லை. கேள் என் சொல்லை:

தமிழனுக்கு வேண்டியது உறுதி. தவறுவது வாழ்வின் இறுதி. உனக்காக, இன்னும் மூன்றாறம் வலைவீசவேன். அந்த மூன்றாறமும் ஒரு மீனாவது கிடைக்கவில்லையானால், நான் உயிர்விடுவேன் இதே குட்டைக் கரையில்.

ஓடைப்பு— ஐயோ! ஐயோ! என் வாழ்வு என்ன ஆவது மாமா? கொண்டை நிறையப் பூ வைத்துக் கொள்வதில் உனக்கு விருப்பமில்லையா? நெற்றி நிறையப் பொட்டிட்டுக் கொள்வதில் உனக்கு விருப்பமில்லையா.

உடையப்பன்— ஒரு மீன் — ஒரேமீன் அகப்படட்டுமே!

ஓடைப்பூ- என் வாழ்வையும், சாவையும்
ஒரு மீனா கணக்கிடுவது? இது சரியா?

உடையப்பன்- இதுதான் சரி

(குட்டைக்கரை நோக்கி விரைந்து
சென்று வலையை விசுகின்றான் உடை
யப்பன். அதேநேரம் ஓடைப்பூவும் கரை
நோக்கிச் சென்று தன் இருகையும்
ஏந்தி)

ஓடைப்பூ- (பாட்டு)

வலையில் வந்து சேவேண்டும்
வாரும்படி செய்யவேண்டும் மீன்களே - என்னை
வாரும்படி செய்யவேண்டும் மீன்களே

தலையைத் தாழ்த்தி நான் அடைந்த
தாலிக்கயிறு நீலைக்கவேண்டும் மீன்களே - கட்டிய
தாலிக்கயிறு நீலைக்கவேண்டும் மீன்களே

எண்ணியது முடிந்ததில்லை
இளம்பருவம் மாறவில்லை மீன்களே - என்
இளம்பருவம் மாறவில்லை மீன்களே

கண்ணுக்கொரு மகிழ்ச்சியில்லை
கைக்குழந்தையும் பெறவில்லை மீன்களே - ஒரு
கைக்குழந்தையும் பெறவில்லை மீன்களே

தாவி வலையில் வந்தீடுவீர்
சாவைவந்து நீக்கீடுவீர் மீன்களே - என்
சாவைவந்து நீக்கீடுவீர் மீன்களே

கூவிக் கூவி நான் அழுதேன்
கூவுங் குரல் கேட்கவேண்டும் மீன்களே - நான்
கூவுங் குரல் கேட்கவேண்டும் மீன்களே

(இதற்குள் விசிய வலையை இழுத்துப்
பார்க்கிறான். ஓடைப்பூவும் ஓடிவந்து
பார்க்கிறான். ஒரு மீன் கூட இல்லை.
துன்பத்தால் வான் ஏறுகின்றது.
ஓடைப்பூவின் முகம். தலைமேல் அணை
கின்றன அவளிருகைகள்)

ஓடைப்பூ- ஐயையோ ஒன்றுமில்லையே!
(கீழே சாய்ந்து விழுகின்றது அவள் உடல்)

உடையப்பன்- இரு! இரு! இன்னும்
இரண்டுதடவை இருக்கிறது (வலைவிசுகின்றான்)

ஓடைப்பூ-(குட்டையை நோக்கி) (பாட்டு)

என்கணவன் தான் - எனக்
கின்பந்தரு வான் - அந்த
இன்பத்தையே நான் - இனி
எப்போதும் பெறுவேன்
ஒருமீன்! ஒருமீன்! ஒருமீன் வரவேண்டும்

கையால் அணைப் பான் - என்
கன்னத்தைக் கடிப் பான் - அவன்
மெய்யாய் உழைப் பான் - என்னை
விட்டுப் பிரி யான்
ஒருமீன்! ஒருமீன்! ஒருமீன்! வரவேண்டும்

பேராசைக் காரன் - ஒரு
மீனையும் கொடுப் பான் - நான்
ஆராரோ என் பேன் - தா
லாட்டி மகிழ் வேன்
ஒருமீன்! ஒருமீன்! ஒருமீன் வரவேண்டும்!

(வலையிழுக்கப் படுகிறது இருவராலும்.
ஒரு வராலுமில்லை ஒரு கெண்டையு
மில்லை)

ஓடைப்பூ- (பாட்டு)

அறுந்த யாரும் ஆவேனே - கேட்
டழிந்த ஒவியம் ஆவேனே
எறிந்த மாடையும் ஆவேனே - நான்
இடிந்த கட்டடம் ஆவேனே
துறந்த துண்டோ என் காதல் - தீச்
சொரிந்த துண்டோ என் மீதில்
அறுந்த துண்டோ என் வாழ்க்கை
அறுந்த துண்டோ அவன் சேர்க்கை?

(வலை இழுக்கப்படுகின்றது ஒரு மீனும்
இல்லை. மீண்டும் வலை விசுகின்றான்.)

ஓடைப்பூ- (பாட்டு)

துன்ப வாழ்வே நீ போ போ போ
இன்ப வாழ்வே நீ வா வா வா
அன்பன் வாழ்ந்தால் நான் வாழ் வேனே
அன்பன் செத்தால் நான் சா வேனே
துன்ப வாழ்வே நீ போ போ போ
இன்ப வாழ்வே நீ வா வா வா!

(மூன்றாம் முறை இருவரும் வலையை
இழுக்கின்றார்கள். இழுக்கமுடியவில்லை)

உடையப்பன்- என்னடி இது! இழு! இழு!

ஓடைப்பூ- உம். உம். உம். மாமா
குட்டையினிருந்த எல்லா மீன்களும் அகப்
பட்டுக் கொண்டன. இல்லையா மாமா!

(இழுக்கிறார்கள் முடியவில்லை.)

உடையப்பன்- என்ன இது!

ஓடைப்பூ- நான் வேண்டிக் கொண்
டேன இல்லையா! அதனாலே மீன்களும் ஒரு
மிக்க வந்து வலையில் மொய்த்துக்கொண்டன
மாமா! அப்படித்தானே!

(இருவரும் சேர்ந்து மிக்க தொல்லை
புடன் இழுக்கின்றார்கள் முடியவில்லை
சேர்ந்து நிற்கின்றார்கள்)

மற்றொருபுறம்

பிராந்தையர்- (அரசனை நோக்கி) இனி நாம்
சம்மா இருத்தல் கூடாது. துணைபுரிய வேண்டும்
அந்தத் தூயவர்களுக்கு!

அரசன்- நானும் வரவேண்டுமா?

பிரா- நானும், புலவர் மேற்படியாரும்
போனால் போதும்!

(இருவரும் போகின்றார்கள்)

உடையப்பன்- கொஞ்சம் எனக்கு உதவி
செய்ய வேண்டும்.

மேற்படியார்- கிடைப்பதில் எங்கட்கும்
பாதி!

உடையப்பன்- ஆகட்டும்! ஆகட்டும்!

(அனைவரும் இழுக்கின்றார்கள். ஒரு
பெரும்பெட்டி வலைக்குள் காட்சி அளிக்
கிறது)

பிரா- பேழை! பேழை!

ஓடைப்பூ- ஐயையோ! மீன் இல்லையா?

பிரா- மீனும் உண்டு. உனக்கு வாழ்வும்
உண்டு மகளே!

(பெட்டி கரையில் வைக்கப்படுகிறது.
அரசனும் அங்கே வந்துவிடுகின்றான்.
பெட்டி திறக்கப்படுகின்றது.)

பெரும் புண்கள் நிறைந்த ஒரு பெண்
ணின் உடல் காணப்படுகின்றது)

அரசன்- ஆ!

பிரா- பாட்டுக்கு நல்ல பெருள்
கிடைத்தது. பாவாணர்கட்கு!

(ஓடைப்பூ கண்ணைப் பொத்திக்
கொள்ளுகின்றான். உடையப்பன்
தலையை இருகைகளாலும் ஏந்தியபடி
குனிகின்றான்)

அரசன்- அனைவரும் அரண்மனைக்குப்
போதல் வேண்டும். வலைகாரரே. பெண்ணை
உங்கட்குவேண்டிய பொருள்தரப்படும் அரண்
மனைக்கு வாருங்கள்.

ஓடைப்பூ- ஏன் மாமா மீன் கிடைத்து
விட்டதல்லவா! அதோ இரண்டு கெண்டை
கள். சாகமாட்டாய் இல்லையா?

உடையப்பன்- சாகமாட்டேன் உறுதி.
நட!

(பிராந்தையர் பெட்டிதூக்கத் தலை
கொடுக்கிறார் அரசன் விலக்கித் தன்
தலை கொடுக்கிறான்.)

பிரா- எல்லோருமே சேர்ந்து தூக்க
வேண்டும். அப்போதுதான் முடியும்.

(முன்னிருவர் பின்னிருவர் தூக்கிப்
போகப் பெண் உடன் செல்லுகிறார்.)

வழியில்:

மேற்படியார்- (பாட்டு)

யாண்டி நாட்டில் யாவை ஒருத்தி
பச்சைப் படுகொலையால்
மாண்டான் மாண்டான்! அறமே மாண்டதோ
மாளை அருள்உளமே!

மாண்ட துண்டோ மாண்ட துண்டோ!
மனையான் இறந்ததனால்
யாண்டு தலைவன் துன்புற ருனோ
எவன் செய்த கொலையோ!

★

தமிழன் நான்...

கொள்ளையர் எங்களைக் கயிற்றால் பிணைத்துத் தலைவனிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். எங்களை நோக்கி ஒருவன், “இதோ, எங்கள் தலைவன்! வணங்குங்கள் என்றுன்.

தமிழன் மாற்றானுக்குத் தலை வணங்கியதாகச் சரித்திரம் கிடையாது. கொள்ளைத் தொழில் புரிபவனுக்குப் பட்டம் வேறு! பதவி வேறு! என்ற நகைத்தேன். என் இரத்தமெல்லாம் கொதித்தது அவன் கூறிய கொடுமொழிகளைக் கேட்க!

ஓகோ! தமிழன்? அதுதான் வீரம் பாய்த் தோடுகிறது. தலை வணங்குமுன், தமிழை விட்டு என் மொழியில் பேசு என்றுன் எக்காளத்துடன் கொள்ளையர் தலைவன்.

“சொந்தமொழியைத் தவிர வேறெந்தமொழியும் பேச அறியேன்!”

“வியாபாரம் செய்ய மட்டும் எங்கள் மொழி தெரிந்ததோ? இங்கேயும் பேசு!”

“தேவைப்பட்டது பேசினேன்! தேவை நீங்கி விட்டது.”

கோபம் கொள்ளையர்களுக்குக் கொள்ளை கொள்ளையாய் வந்தது. இது எங்கள் இடம், எம் கட்டளைக்குப் பணியாவிட்டால், உயிருடன் செல்ல மாட்டீர்கள் உங்கள் நாட்டிற்கு” - ஆத்திரத்தால் கத்தினான் தலைவன்.

“தமிழ்தான் எங்கள் உயிர்! தமிழ்தான் எங்கள் உயர்விற்கு வான்! பங்கம் வினைத்திடல் பச்சை இரத்தம் பரிமாறுவோமேயல்லாது எங்கிருந்தோ வந்தவர் மொழியை அவர் கட்டளைக்காகப் பேசுவோர் அல்லர் நாங்கள்!” என வீரமுழக்கம் செய்தேன் தமிழ் மானங்காக்க முழுமுச்சுடன் அவர்களுடன் வார்த்தையாடினேன்.

எங்கள் மொழியையா அவமதிக்கிறாய்? என்ற வாறு கட்டாரியொன்றை என்மேல் வீசினான் கள்ளர் தலைவன். மார்பில் பாய்ந்த கட்டாரியுடன் அம்மா! என்றபடி சாய்ந்தேன்.

தூக்கிவாரிப் போட்டதுபோலிருந்தது எனக்கு திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தேன். எல்லாம் கனவு! ஆம் வீரக்கனவு! என் மார்பிலே புத்தகமொன்று கவிந்தபடி கிடந்தது. புரட்சிக் கவிஞரின் கருத்தோவியம்தான் அது. அதைப் படித்துக்கொண்டு இருந்தபோது தூக்கம் என்னைப் பற்றிக்கொண்டது. கண்ணயர்ந்த நானும் வீரத் தமிழகத்தைக் கண்டேன், கனவில்!

வேண்டும் அம்மா!

(மதுரை, ப. தா. இராசேத்திரன்.)

நெஞ்சத்தைப் பண்படுத்த வேண்டும் அம்மா!

நிலையுபர நல்வழியும் காண்டல் வேண்டும் அஞ்சாது நல்வெண்ணந் தன்னை ஏற்க

அகத்தினிலே ஆவலுமே அரும்ப வேண்டும் வஞ்சமில்லா நெஞ்சுடனே வாழ்தல் வேண்டும்

வகையுடனே வாழ்வதற்கே வழிகள் வேண்டும் பஞ்சமில்லா காடென்று போற்ற வேண்டும்

பரிவுடனே அனைவருமே வாழ வேண்டும்

உண்மைக்கே உலகினிலே உயர்வு வேண்டும் உணர்வுக்கு வாழ்வினிலே சிறப்பு வேண்டும்

பெண்மைக்கு வான்புகழ்கொள் வழிகள் வேண்டும் பேதங்கள் எல்லாமே ஒழிதல் வேண்டும்

திண்மைக்கு நெஞ்சினிலே இடமும் வேண்டும் தீமைபெலாம் தொலைதற்கே வழிகள் வேண்டும்

வண்மையே நாட்டினிலே மிகுதல் வேண்டும் வல்லவராய் எல்லோரும் வாழ வேண்டும்

அறியாமை அகத்தினின்று ஒழிதல் வேண்டும் அறிவுடனே அமைதியுமே எழுதல் வேண்டும்

நெறியில்லா வெறியென்றும் தணிதல் வேண்டும் நேர்மையுடன் அன்புக்குப் பணிதல் வேண்டும்

உரிமைக்கு முதலிடமே கொடுத்தல் வேண்டும் உயர்வில்லா வழிதன்னை விடுத்தல் வேண்டும்

பெரிதெனவே மானத்தைப் போற்ற வேண்டும் பேதைபர்தம் கல்நெஞ்சை மாற்ற வேண்டும்

★

புத்தகத்தைப் பிரித்தேன், கண்கள் இரண்டு வரிகளில் படிய, உதடுகள் உச்சரித்தன அவைகளை!

குகை வாழ் ஒரு புலியே - உயர்

குணமேவிய தமிழா!

படிக்கும்போது உடனிலே ஒருவகை புத்துணர்ச்சி பரவியது! தமிழன் நான்! தலை வணங்கேன் எவருக்கும்! என்றேன், தருக்குடன்!

—○—

கிளி மொழி

—○—

கதிரவன் மேற்றிசையைத் தழுவும் நேரம் அவன் சோலையினுட் புகுந்தான். அங்கிருந்த பளிங்கு மேடை ஒன்றில் அமர்ந்தான்.

முல்லை மணம் கமழும் தென்றல், வண்டின் பாடல், அன்றில் பறவைகளின் காதுல் விளையாட்டு ஆகியவை அவனுக்கு அவளின் தனிமையை நினைவுறுத்தின.

மாலைப்பொழுதைக் கழிக்க, அவள் தன் தோழிகளுடன் அங்கே வந்தாள். அவளின் வளர்ப்புக் கிளி அவளிடமிருந்து பிரிந்து, அவளையும் தோழிகளிடமிருந்து பிரித்தது.

அவளின் வரவு அவளைத் திடுக்கிடவைத்தது. அவளும் திகைத்து நின்றாள். அவன் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை அவளை ஓர் முறை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

விண்ணிலே அலைந்தாடும் கருமுசில்கள் ஒன்று திரண்டிருப்பதையொத்த கூந்தல், வரிச்சிலை போல் வளைந்து பிறைபோல் திகழும் நெற்றி வில்லினைப் பழிக்கும் புருவங்கள். மாவடு போன்ற விழிகள். முள் முருக்கின் அரும்பொத்த இதழ்கள். முத்துநிரை பதித்த தொத்த பற்கள். கழுகை வெல்லும் கழுத்து. சூதளவளவேனும் இளமுலை உடுக்கையினும் சிறுத்து ஒரு பிடிக்குள் அடங்கும் இடை. கடகமணிந்த செங்கை. அன்னத்தைப் பழிக்கும் நடை. அமிழ்தைத் திரட்டி உருவாக்கிய மேனி. அறிவை மயக்கும் மங்கைப் பருவம். இவையனைத்தும் அவன் நெஞ்சிற் காதற் பெருக்கை உண்டாக்கின. அவளும் அவளின் தோற்றத்தில் மயங்கினாள். அதிகம் வளர்த்துவானேன். இருவரும் இன்பக் கடலில் மூழ்கினர்.

அடிவானத்தை ஆவலோடு தழுவிய கதிரவன் அவர்களைப் பிரித்தான். அவன் 'கடிதில் சந்திப்போம், கவலையைத் தவிர்' என்று விடை கொடுத்து அனுப்பினான். அவள் துயரச்சுமையோடு நடக்கலானாள். பிரிந்து சென்றவன் சிலநாள் கழித்து அவளைக் காணவிரைந்தான். வரும் வழியில் நெஞ்சு அவளை அச்சுறுத்தியது. காலங்கடந்து

செல்வதால் அவள் தன்னை வெறுப்பனோ என ஐயுற்றான். மறுகணம் 'சே சே அப்படியிருக்காது' அவள் தனக்காகக் கண்ணிமைக்காது காத்திருப்பாள்' என நினைந்து அமைதியானான். அப்படியாயின், அவள் இதுபோது யாது செய்துகொண்டிருப்பாள் என்றெண்ணினான். அவள் கிளிவளர்ப்பது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. கற்பனை செய்து பார்க்கிறான்.

தனியிடத்தில் அவள் அந்தக் கிளிக்குப் பேசக் கற்றுக்கொடுக்கிறாள். பயனில் சொற்களையல்ல. அவளது உள்ள நோய்க்கு அருமருந்தான 'இன்று வருவார், இன்று வருவார்' என்ற சொற்களையே மீண்டும் மீண்டும் பயிற்றுவிக்கிறாள். கிளியும் அதனைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறது. அத்திருவாசகத்தைக் கேட்டு அளவீளா மகிழ்ச்சியடைகிறாள்.

இப்படி எண்ணியவாறே அவன் அவளை யடைந்தான்.

“செந்தர்ப் பைங்கிளி முன்கை ஏந்தி
இன்றுவரல் உரையோ சென்றிகிளோ திறத்தென
இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென
மழலை இன்சொல் பயிற்றும்
நானுடை பரிவை மாந்தலம் பெறவே.”

—பாலு.

கம்பன் செய்த பிழை.

கம்பன் நாராயணனை நாராயணன் என்று பிழை செய்ததைக் குறித்துக் காளமேகம் சொன்ன

கிண்டற்பாட்டு

நாராயணனை நாராயணன்என் நேகம்பன்
ஓராமற் சொன்ன உறுதியால்—நேராக
வாரென்றால் வர்என்பேன் வர்என்றால்
[வர்என்பேன்
நாரென்றால் நர்என்பேன் நான்.

வர் என்பதற்கு வர் என்றால் எவ்வளவு பெரிய பிழையோ அவ்வளவு பெரிய பிழை நாராயணனை நாராயணன் என்று கம்பன் சொன்னது என்பது குறிப்பு.

★

எ து ச ரி?...

சு. குமாரசுவாமி
தமிழ்ப்பேராசிரியர், புதுவை.

உயிரீற்றின் முன்னரும், யரழ மெய்யீற்றின் முன்னரும் வல்லினம் வந்தால் விதந்து கூறப்படாத புணர்ச்சிகளிலெல்லாம் அவ்வல்லினம் மிக்கே வரும். அது.

பொதுப்பெய ருயர்தீனைப் பெயர்க ளீற்றுமெய் வலிவரி னியல்பா மாவி யரமுன் வன்மை மிகாசில விசாரமா ருயர்தீனை (159)

என்னும் சூத்திரத்து 'ஆவியரமுன் வன்மை மிகா' என முன்னர் விலக்குதலானும்.

இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிரமுன் கசதப மிதும்வித வாதன மன்னை (165)

எனப் பின்னர் விதித்தலானும் உணரப்படும் ஆதலின், ஆவியரமுன் வல்லினம் விகற்பு என்றால், ஒருகால் இயல்பாகியும் ஒருகால் மீக்கும் வருதலையே குறிக்குமன்றே!

எனவே, இயல்பும் விகற்பமும் பெற்று வரும் என்பதைக் குறிக்கவே 'இயல்பொடு விகற்பே' என்றாரென்க.

விகற்பம் மட்டும் ஆவியரமு இறுதி முன்னிலை வினை ஏவல்வினைகள் பெற்று வருவன வாயிருக்குமாயின்,

ஆவி யரமு இறுதிமுன் நிலைவினை ஏவல்முன் வல்லினம் விகற்பா கும்மே

என்றே சூத்திரத்திருப்பர் ஆசிரியர். அங்ஙனம் சூத்திரப்பின், வல்லினம் மீக்கும் இயல்பாயும் வரும் விகற்பத்தையே குறிக்குமோ என ஐயுறவேண்டா இவ்வாறு இனிது விளங்கு மீடங்களிலெல்லாம் ஆசிரியர் இன்ன தன்மையுடன் என்று குறிப்பிட்டாது வானா விகற்பமாக வரும் என்றே கூறுவர் எடுத்துக் காட்டாக,

கீழின்முன் வன்மை விகற்பமு மாகும்
இல்லெ னின்மைச் சொற்கை யடைய
வன்மை விகற்பமு மாகா ர்த்நொடு
வன்மை யாகலு மியல்பு மாகும் (233)

எனவும் மெய்யீற்றின் முன்னும் உயிரீற்றின் முன்னும் வல்லினம் வந்து இயல்பாயும் மீதும் வரும் விகற்பத்தை, இன்னதன்மையொடு விகற்பமாம் எனவிதந்து கூறுமையை நோக்கியறிக.

அற்றேல் அஃதாக, 'ஆவியரமு--விகற்பே', என்பதில் உள்ள 'இயல்பு' என்பது விகற்பத்தை விசேடித்ததின்றி. இயல்பே ஆகி வருதலையும், 'விகற்பு' என்பது ஒருகால் இயல்பாகியும் ஒருகால் மீக்கே வருதலையும் குறிக்குமாயின் 'இயல் பொடுவிகற்பே' என்து இயல்பும் விகற்பமும் எனச் சூத்திரத்திருக்கலாம் எனின் இயல்பு முடிபு பெரும்பான்மையன; விகற்பமுடிபு சிறுபான்மையன ஆதலின் 'இயல்பொடு விகற்பே' என்றார். இதனை அச்சூத்திரத்துச் சங்கர நமச்சிவாயர் (விகற்பம்) இவ்வாறு அருகிவருதலின் 'இயல்பொடு விகற்பே' என விகற்பத்தைப் பிரித்துக் கூறினார் எனக் கூறியுள்ளதை நோக்குக.

எனவே, 'ஆவியரமு — விகற்பே' என்பதில் உள்ள ஓடு உருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளதெனவும் "லள வேற்றுமையிற்றடவும்" என்னும் சூத்திரத்தினும், முன்னர்க்காட்டப்பட்ட மற்றைய சூத்திரங்களினும், காணப்படும் ஓடு, ஓடு உருபுகள், கோபத்தோடு வந்தான் என்புழிப் போல அடைமொழிப் பொருளான எனவும், அவை அவற்றோடு எனவும், நவ்வொடு எனவும், மென்மையோடு எனவும் வன்மையோடு எனவும், இனத்தோடு எனவும் உறழ்ந்து வருதலை விசேடித்து வந்தன எனவும் அறிக.

அற்றாயின், அவ்வழியில் லகர ளகரங்கள் நகரடகரங்களாகத் திரிந்து வருதலொடு, திரிந்தும் திரியாதும் விகற்பித்தும் இலக்கியங்களில் காணப்படுதலின், அவற்றோடு என்பதை இரட்டிற் மொழிதலாக்கி ஓடு உருபு அடை மொழிப் பொருளில் வந்ததாகக் கொண்டு உறழ்ந்து வரும் புணர்ச்சியையும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்ததாகக்கொண்டு திரிந்துவரும் புணர்ச்சியையும் குறிக்கும் எனக்கொண்டிருப்பர் எனக்கொண்டால் என்னை யெனிற்கூறுதும்.

அவ்வாறு இரட்டிற் மொழிதலாகக் கொண்டிருப்பரேல் சூத்திரத்திற் குரிய முதன்மைப்

பொருளை முற்கூறிப் பின்னர் இரட்டுறமொழித
லால் இப்பொருளும் கொள்க எனக் கூறி
யிருப்பார். அவ்வாறு கூறாமையின் அவர் அங்ஙனம்
கொண்டிருப்பார் எனக்கோடல் சரியன்று.

அவர் அங்ஙனம் கூறவிடனும் இரட்டுற
மொழிதலாகக் கொண்டு திரிபும், திரிபும் இயல்
பும் எனப்பொருள் கொண்டால் என்னை
யெனின், நன்று கடாயினும், ஒன்றை இரட்டுற
மொழிதலாக்கிப் பொருள் கோடல் அவ்விதி
பிறவிடத்துப் பெறப்படாதொழியினன்றே!
அவ்விதி பின்னர்ப் பெறப்படுதலின், இவ்வி
டத்து இரட்டுற மொழிதலாக்கிப் பொருள்
கோடல் பொருத்தமன்று. அற்றாயின், அவ்வ
ழியில் திரிந்த புணர்ச்சி யாண்டடங்குமென்ற
கூறுதும்.

‘லளவேற்றுமையிற்றடவும்’ என்னும்
பொதுப் புணர்ச்சியில் லளக்கள் வேற்றுமை
யில் வல்லினம் வருங்கால் திரியும் எனவும்,
அவ்வழியில் வல்லினம் வருங்கால் உறழும்
எனவும் கூறினர். பரந்துகாணப்படும் தமிழில்
வேற்றுமையில் சில திரியாது வருதலும், அல்
வழியில் சில உறழாது திரிந்தே வருதலும்,
சில இயல்பாகவே வருதலும் காணப்படுகின்
றனவன்றே! அச்சிறுபான்மையானவற்றை
அடக்கிக் கோடற்கே, “குறில் செறியா லள
(ந. கு. 229) என்ற குத்திரத்து, இன்ன இடத்
தில் என விதவாது ‘வலிவரின் இயல்பும் தீர்பும்
ஆவன உளபிற’ என்று குத்திரம் செய்துள்ளார்.
ஆதலின் அவ்விடத்தேயே அவ்வழியில் திரிந்து
வரும் புணர்ச்சியும், இயல்பாக வரும் புணர்ச்சி
யும் அடங்குமென்க.

ஆயின், அச்சுத்திரம்குறில் செறியாத லகர
ளகரங்களைப்பற்றிக் கூறுதலின், அச்சுத்திரத்து
இயல்பும் திரிபும் எனக் கூறும் இலக்கணங்
கட்கு நெடிலைச் சார்ந்த லகர ளகர வீற்றுச்
சொற்களையே உதாரணங்களாகக் காட்டல்
வேண்டும். குறிலைச்சார்ந்த லகர ளகரங்கள்
இயல்பாயும் திரிந்தும் வரும் புணர்ச்சிகளை அச்
சுத்திரத்துப் ‘பிற’ என்பதனில் அடக்கல்
வேண்டும். இங்ஙனம் குறிலைச் சார்ந்தும்,
நெடிலைச் சார்ந்தும், இயல்பாயும், திரிந்தும்,
வரும் புணர்ச்சிகளைக் ‘குறில் செறியா லள’
என்ற குத்திரத்து அடக்காது, குறிலைச்சார்ந்த லகர

ளகரங்களின் திரிந்த புணர்ச்சியை மட்டும் ‘லளவேற்
றுமையிற்றடவும்’ என்ற குத்திரத்தில் அடக்
குதல் முறையன்று. அடக்குவதாயின்,
நெடிலைச் சார்ந்த லகர ளகரங்களின் திரிந்த
புணர்ச்சியையும் ஆண்டடக்கல் வேண்டும்.
அடக்கின், ‘குறில் செறியா லள’ என்ற குத்திரத்துத்
‘திரிபும்’ என்பதற்கு உதாரணமே இன்றும் முடியும்.
அதனானன்றோ, முதலியாரவர்களும் ‘அவற்றோ
டுறழ்வும்’ என்றதனாற் கொண்ட திரிந்த
புணர்ச்சிக்குக் குறிலைச்சார்ந்த லகர ளகரங்
களின் திரிந்த புணர்ச்சியையே உதாரணமாகக்
காட்டுவாராயினர் குறிலைச் சார்ந்த லகர ளகரங்
களின் திரிந்த புணர்ச்சியை மட்டும் ‘லளவேற்
றுமையிற்றடவும்’ என்ற குத்திரத்துக்
கோடற்கு, அச்சுத்திரத்தில் குறிப்பொன்றும்
இன்றென்க.

கற்றீது, முட்டைது என்ற திரிபுப் புணர்ச்சி
யை, முதலியாரவர்கள் (லளவேற்றுமையில்’
என்னும் குத்திரத்து ‘அவற்றோடு’ என்பதனாற்
கொண்ட) திரிதலோடு என்பதில் அடக்கினார்.
மற்றைய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும், அச்
சுத்திரத்து இறுதியில் ‘அவ்வழி அவற்றோடு
றழ்வும்’ என்றோரையும், இவற்றோடு மயங்காத
தகரம் வரின் ஏற்புழிக்கோடலால், கற்றீது
முட்டைது எனத்திரிபொன்றுமே கொள்க எனக்
கூறி, அச்சுத்திர விதியில் அடக்காது, அதில்
ஏற்புழிக் கோடல் என்பதனால் அடக்கினர்.
இதனானும் அவ்வழியில் திரிந்துவரும் புணர்ச்
சியை எவ்வாசிரியரும், “லளவேற்றுமை...
...என்ப” என்னும் குத்திரத்து அடக்கின்றிலர்
என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

எனவே, அவ்வழியில் லகர ளகரங்கள்
திரிந்துவரும் புணர்ச்சி, “லளவேற்றுமையிற்
றடவும்” என்ற குத்திரத்தில் அடங்காது
என்பது உறுதி, இதுவே நன்னூலார் கருத்து
மாகும். யாங்ஙனமெனில்,

அவர் அவ்வழியில் திரிந்து வருதலை, “லள
வேற்றுமையிற்றடவும்” என்ற குத்திரத்து
அடக்கிக் கூறியிருப்பாராயின்,

நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்
அவ்வழி யானும் நகரமாகும். (க. கு. 232)
என்னும் குத்திரத்தை மிகைபடக் கூறானன்றோ.

சு

சிங்கை

வள்ளுவர் இல்ல நிதிக்காக

(21-8-58) நள்ளிரவு

தியோங் பாருவில் உள்ள

கிங்ஸ் தியேட்டரில்

M. G. இராமச்சந்திரன்

P. K. சரசுவதி

நடிக்கும்

“அந்தமான் கைதி”

-: தமிழ்ப்படம் நடைபெறும் :-

சிங்கைவாழ் தமிழ்ப் பெருமக்களே!

வள்ளுவரில்லம் இதுவரை ஆற்றிவரும்

பணி நீங்களறிந்ததே

அது அடுத்து ஆற்றவிரும்பும்

நற்பணிகளுக்கு

உங்கள் ஒத்துழைப்பைத் தாரீர்.

இன்னணம்,

வள்ளுவர் இல்லத்தினர்

188, A. ரேஸ்கோர்ஸ் ரோட் சிங்கப்பூர்-8

விற்பனையாளர்

இல்லாத இடங்களில்...

குயில் இதழைப் பெற

விரும்புவோர்

உறுப்பினராகச் சேர்ந்துகொள்க.

விற்பனைசெய்ய விரும்புவோர்

எழுதுக.

அமைச்சர்:

குயிலகம்,

புதுச்சேரி.

ஆசிரியர், வெளியிடுவோர், பொறுப்பாளர்: பாரதிதாசன் புதுச்சேரி.

அச்சிடுவோர்: மா. தண்டபாணி, பழநியம்மா மின்விசை அச்சகம், புதுச்சேரி.

விற்பனையாளர்க்கு...

விற்பனை விண்ணப்ப விதிகளில் கண்டுள்ள படி தேவையான இதழ்கட்குரிய முன்பண மின்றிக் “குயில்” இதழ்கள் அனுப்பப்பட மாட்டா.

கூடுதலான இதழ்கள் வேண்டுவோர் இதை நோக்கிக் தேவையான இதழ்கட்குரிய முன்பணம் அனுப்புக.

விண்ணப்பத்தாளர் பூர்த்தி செய்தனுப்பாமலும், அனுப்பிப் பணமனுப்பாமலும் இருப்போர்க்கு இதழ்கள் அனுப்பப்படுவதில்லை.

“குயில்” இதழ்கள் நன்றாகப் பார்வையிட்டே அனுப்பப்படுகின்றன. ஆகையால் தவறுதல்களுக்கு நாம் பொறுப்பாகமுடியாது.

குயிலகத்துக்கு அனுப்பும் தொகையைப் பணவிடை (M. O.) மூலம் மட்டுமே அனுப்பி அதன் இரசீதைபும் அனுப்பவேண்டும்.

செக் முதலாயின ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டா.

★

உறுப்பினராக...

கட்டணம்	உள்நாடு	வெளிநாடு
தனி இதழ்	13 காசு	16 காசு
ஓராண்டு	ரூ. 6-75,	ரூ. 8-50.
ஆறு மாதம்	ரூ. 3-37.	ரூ. 4-50.
வாழ்நாள்	ரூ. 100.	

★

விளம்பரம் செய்ய...

குயிலில் ஒரு தடவைக்கு

முழுப்பக்கத்திற்கு ரூ. 100

அரைப்பக்கத்திற்கு ரூ. 50

கால் பக்கத்திற்கு ரூ. 30

நீண்ட கால விளம்பரத்திற்கும், குறைந்த

அளவு விளம்பரத்திற்கும் எழுதுக.

☞